

Nu, nu e o „repetabila povară” pusă pe umerii noștri de o istorie invidioasă, ci de continua noastră delăsare față de trădările de neam și țară...

Cezar Adonis
Mihalache

De ziua independenței lor (inclusiv a aceleia de dinaintea eventualei câștigări a războiului, ca un soi de alt 24 august, reformat din decizia de radă a anului 1991), ai noștri s-au înghesuit la porțile „templelor” lor încă nezidite (ori rezidite, după caz!), cu mulțumiri, cu laude, cu aprecieri lozincarde, cu multă lingușire, ipocrizie și un întreg panotaj al unei nevoi de exprimare a umilinței și ridicolului festiv dintr-o istorie nefrecventată vreme de 30 de ani la clubul pupatului în dos a piețelor altora... A „piețelor” trântite peste noi, puse aici fără un semn de întrebare, fără o minimă revoltă din partea noastră... Și au fost atâtea osanale pe „scrolluri” de discursuri oficiale copy-past la adresa Ucrainei că, la un moment dat, te și întrebai dacă nu au greșit cumva asumarea pe zilele impuse pe răbojul istoriografic al ultimelor trei decenii, cu toate acele rescrieri și vinovății impuse prin legi, ordine de ministru, curricule, manuale, cărți, consilii de admonestare, facturări pe literele de plumb nebătute de coala câte unei libertăți de exprimare ca auto învinovățiri și asumări... Dar nu, nu era vorba de cei ce ne-au transformat într-o temă talmudică de aplicare a desființării ființei neaoșe, a ștergerii demnității, a retezării oricărui lăstari de mândrire ca istorie, neam și țară, a noastră, ca români... (De români deja ocupați în trei decenii cât alții sub câteva imperii). Nu era vorba de un alt „modul” strecurat pe sub stratouri, insinuări și insolente, literele fiind prea clar bătute tot de la dreapta la stânga... Iar de ziua independenței de... dinaintea primului cartuş tras (nu cert și al ultimului!), Kievul a transmis lumii mesaje de mulțumire... Nu și nouă... Și nu, nu ne-a „sărit”, nu ne-a rătăcit prin mulțumirile pentru atâtea și atâtea țări, ci a lăsat intenționat locul de drept convenit nouă nerânduit în logica vremurilor ce

vor urma... Chiar dacă noi le-am onorat ziua cu atâtea mulțumiri și laude oficiale, cu atâtea îndemnuri de treceri de batalioane de ‘ale lor, ba chiar și cu ofrandele slugarnice ale lingăilor guvernamentali de clanțe încă nepuse la noile uși ce stau a închide între ele contururi de populații, popoare și, poate doar pe linia de ei trasată, țări, state, națiuni și

pre postimperiiile de mâine... Pentru noi, dară, nimic!... Deși am depus și ofrande, deschizându-le piețele noastre, oferindu-le porturile, șenalele, navlosirile, totul pe seama asumării de către noi a unor pierderi ce nu vor mai putea fi nicicând recuperate...

Și chiar dacă am ajuns prin deciziile unor conducători vânduți (atât de vânduți de nici iadul nu îi va primi!) sub mașina de zdrobit prin deznaționalizare, desprinderea de retina timpului, smulgerea din propria istorie, deși am fost sfidați prin lipsa unui simplu „Mulțumim, România!”, totuși am tăcut... Nu l-am convocat pe ambasadorul lor pentru a-l întreba: „De ce? De ce atâtea lipsă de respect față de românii cărora li s-a strâns cureaua pentru a le fi bine altora?”...

Un răspuns deja mult prea evident pentru a mai tăcea!... Pentru că noi, deși repetăm cu încăpățănare istorii ce ne-au mai pus pe nedreptele eșafode ale vinovățiilor fără vină, cu zeci de arginți de iude puse pe capul

nevinovățiilor vinovăție, nu am învățat a nu mai repeta secvențele tragice ale istoriei... Dar ei, știu a nu repeta „erorile” pe care l-au produs cei ce le stau acum drept ideologi a unei existențe viitoare fără de griji... Iar ne-transmiterea nici unui mesaj oficial de mulțumire va conta peste vremuri mai mult decât senzația de amar de acum a milioane de

români... Pentru că în Istorie rămân dovezile scrise, documentele, actele oficiale de mulțumiri și recunoașteri... Iar cum cei ce ne storc deja pe vinovății neimputabile nouă s-au mai împiedicat în impunerea drepturilor, despăgubirilor, plăților voite de câte un mesaj dat cu sinceritate chiar de membri ai etniei lor, astăzi nu mai repetă greșeala de a lăsa în istoriografie dovezi ale ajutorului de care s-au bucurat... Dar chiar și așa, ceea ce ni se întâmplă astăzi nu este deloc o repetabilă povară ce ne-a fost pusă pe umeri de o istorie poate prea invidioasă pe ceea ce am fost și am reprezentat Autorul, consumator de halucinoză, ci sunt sacii cinogene, cu acte în regulă și trădărilor de neam și țară pe care îi vom târî generație de generație dacă nu ne trezim...

Statul ucigaș: încă trei cazuri, încă trei tragedii...

Maria Diana
Brăgaru

Trei tragedii au zguduit opinia publică în mai puțin de o săptămână. Trei cazuri care fac să se încrânceneze carnea pe om, trei cazuri care îți ridică părul în cap. Asta dacă mai ai o urmă de umanitate rămasă în tine! Trei cazuri care ne arată starea de sănătate fizică și morală a poporului român. Un stat care nu investește în Educație. Un stat care nu investește în protecția cetățenilor săi. Un stat care nu investește în sănătatea fizică și psihică a cetățeanului. Un stat în care singura grijă a clasei politice a fost să își subordoneze Poliția și Justiția, pentru a deveni intangibilă și pentru a nu putea fi trasă la răspundere! Starea statului român. Un stat degradat moral, un stat bolnav de corupție, un stat bolnav de indiferență, un stat dependent de droguri, un stat depresiv, un stat psihopat. Un stat sinucigaș. Un stat ucigaș!

Grija pe care autoritățile ar trebui, conform Constituției, să o acorde cetățeanului contribuabil lipsește cu desăvârșire. Statul român nu se hrănește doar din banii noștri, ci și din suferința noastră! Ca un demon care își potolește foamea și setea cu oasele fracturate, cu carnea zdrobită și sângele inocenților!

Primul, cazul unui tânăr, copil de bani gata produși în zona gri a graniței legalității, un dependent de halucinogene care, dopat cu un cocktail din nu mai puțin de trei droguri de mare risc, a fost spulberat cu mașina cinci ani tineri. Doi și-au pierdut viața, trei au fost internați în spital. fost și am reprezentat Autorul, consumator de halucinoză, cu acte în regulă și două dosare de posesie racate mase fără urmări, consumator de la 13 ani, deși a fost prins de trei ori cu droguri asupra lui, a fost lăsat în libertate. Libertatea lui a costat două vieți. Peste trupurile zdrențuite de impactul letal, ale unei fete de 20 de ani, ● Roberta, și ale unui băiat de 21 de ani, Sebastian, trupuri sfărâmate închise mult prea devreme în sicrie, s-a așternut pământul. Lacrimile.

Tăcerea. Al doilea caz, o tânără mamă de 23 de ani, Lorela, care, într-o fază maniacală, și-a luat în brațe cei doi copii mici, de trei și doi ani, și i-a aruncat în gol, că pe niște gunoaie, de la geamul unui hotel. În urma impactului cu solul, Vladimir, de doi ani, a murit pe loc, iar Gabriel, de trei ani, are șanse minime de supraviețuire. Mama a ajuns la un spital de psihiatrie. Nimeni nu și-a dat seama că femeia avea probleme de sănătate mintală. Nici familia, nici medicul de familie. Deși, până a ajunge în acel stadiu, semnele bolii psihice sunt întotdeauna vizibile și imposibil de ratat! Al treilea caz, o tânără femeie gravidă, Alexandra, de doar 25 de ani, mamă a trei copii, de șase, patru și un an, care a murit în spital după șapte ore de agonie. Într-o unitate menită să salveze oameni, niciun cadru medical nu a catadicsit, pe parcursul unei nopți întregi, să o consulte temeinic și să îi acorde asistență medicală. Tânăra a fost lăsată să moară cu zile. Într-un spital de stat din România, mama lui Iosif, de un anșor, care plânge după ea, a fost lăsată să se sufoce și să moară ca un câine pe marginea drumului de niște creaturi abrutizate!

Sunt trei cazuri care arată o stare de degradare morală care a atins deja sfera patologicului. Ca jurnalist care a făcut „talpă” și a văzut de prea multe ori creieri umani împrăștiati pe șosele, care a văzut și trupuri sfărâmate de impactul cu solul, ca pacient lăsat să se tăvălească pe jos de durere într-un spital de stat, ca pacient care a trăit pe propria piele senzația că nu ai aer, că nu poți respira, momente în care ești conștient că mori, și ca pacient care a fost ignorat, ca fiica unui fost cadru medical care a văzut pe mâinile tatălui vânătaile produse de imobilizarea forțată și de medicamente administrate în supradoză, ca fost pacient „beneficiar” de diagnostice și tratamente greșite, mă întreb doar atât: Până unde? Până când?! Pe altarul cui ne sacrificăm, pui de năpârci?! ●

Mareșalul Constantin Prezan – Comandant de căpetenie al Armatei Române

Gheorghe
Stamate

În zbulucimata sa istorie, România se poate mândri cu opt mareșali: Regele Carol I, mareșal al Armatei imperiale țariste și feldmareșal al Armatei imperiale germane, Regele Ferdinand, întâiul mareșal al Armatei Române, Regele Carol al II-lea, Regele Mihai I, iar dintre străini Regele Alexandru I al Iugoslaviei.

Din rândul militarilor de carieră, li s-au alăturat mareșalii Constantin Prezan, Alexandru Averescu și Ion Antonescu. Există și opinii, potrivit cărora generalul Ioan Boeriu, ar fi fost feldmareșal al Armatei imperiale austriece, neconfirmate însă de experți. Fiecare dintre mareșalii noștri și-a avut meritele sale, în virtutea cărora au rămas în amintirea românilor și sunt înscrși în panoplia de aur a recunoștinței naționale. Dintre toți însă, mareșalul Constantin Prezan se detașează, în chip deosebit. Prin sorginte, prin nivelul ridicat de pregătire, prin atitudine, morală și modul impecabil de manifestare, ca ofițer, de-a lungul întregii sale cariere. Generalul de corp de armată din Marele Război a avut înaintași într-o familie de înalt rang nobiliar, care a slujit multora dintre regii Franței, iar dinspre partea mamei, avea ascendent în fiica adoptivă a domnitorului martir Grigore Ghica al III-lea, cel care a fost ucis de către turci, pentru că s-a opus cedării Bucovinei la Austria imperială.

Ca militar avea o instrucție completă: absolvent al Școlii Fiilor de Militari de la Iași, al Școlii de Infanterie și Cavalerie și al Școlii de Artilerie și Geniu din București, al Academiei franceze din Fontainebleau, unde a obținut și atestatul de ofițer de stat-major. A fost reprezentantul Ministerului de Război la Magdeburg în Germania, unde timp de doi ani a supravegheat realizarea componentelor liniei de fortificații Focșani-Nămoloasa-Galați. A fost profesor ajutător la cele două școli militare din București, comandant al Cetății Bucureștilor și adjutant al prințului moștenitor Ferdinand (se ocupa de pregătirea militară a viitorului rege). La trupe, pe timp de pace, a fost comandant al Regimentului 7 Infanterie „Racova nr.25”, al Brigăzii

13 Infanterie – cu care a participat la ofensiva din Bulgaria, în perioada celui de al doilea război balcanic – unde a avut o prestație de excepție – comandant al Diviziilor 3 și 7 Infanterie, ca și al Corpurilor de armată III și IV. La război, a fost comandant al Armatei de Nord și al Grupului de Armate „General Prezan”. Și, ca o izbândă de mare însemnătate, primul dintre comandanții a căror armată a deșat cu succes în Câmpia Transilvaniei, ca în câteva săptămâni să ajungă până la Mureș.

Numirea sa în fruntea Statului Major General, la finele anului 1916, i-a deschis perspectiva militară, Regele Ferdinand acordându-i și șefia Marelui Cartier General – structură, care lua ființă numai în situație de război și care, în eșalonul I îl avea pe rege și pe prințul moștenitor. Și, astfel, generalul de corp de armată Constantin Prezan a devenit cel dintâi militar, căruia i s-a încredințat o asemenea înaltă responsabilitate.

Într-un asemenea context, reamintim că și generalul Alexandru Averescu a fost șef al Statului Major General, în al doilea război balcanic, dar Regele Carol I nu a renunțat la prerogativele impuse de șefia Marelui Cartier General, decât în favoarea prințului moștenitor Ferdinand.

În virtutea acestei funcții, generalul Constantin Prezan, cu sprijinul șefului Misiunii Militare Franceze, Henri Berthelot, a subșefului Marelui Cartier General, generalul Constantin Cristescu și a Șefului Secției Operații, maiorul Ion Antonescu, a procedat la restructurarea, reinstruirea și dotarea corespunzătoare a armatei, întocmirea noului plan de campanie, fapt care a permis obținerea strălucitelor victorii de la Mărăști, Mărășești și Oituz. Generalul Constantin Prezan i-a avut în subordine nemijlocită pe generalul Constantin Christescu, pe generalul Eremia Grigorescu (cel care l-a înlocuit pe generalul Christescu, la comanda Armatei I) și pe generalul Alexandru Averescu, comandantul Armatei a II-a. Și, tot el a fost cel care a intervenit în sprijinul generalului Alexandru Averescu, a cărui armată era în pericol de a fi încercuită de către armata germană.

La Iași, când guvernul bolșevic de la Petrograd făcea intense pregătiri ca să-l detroneze pe regele Ferdinand, să-l ucidă pe Ionel I. C. Brătianu și să sovietizeze România, generalul Prezan a intervenit, în mod operativ, cu Regimentul 4 Vânători al colonelului Rasoviceanu și a reprimat gruparea special antrenată și destinată acestui scop, cantonată la Socola. Ulterior, biziindu-se pe capacitatea, diplomația, viziunea strategică și gândirea aleasă a generalului de corp de armată Constantin Prezan, Regele Ferdinand i-a încredințat și comanda de căpetenie a Armatei Române, fapt nemaifântănit în istoria militară a poporului român, chiar dacă în împrejurările nefaste prilejuite de Armistițiul cu Germania de la Focșani. Comandă, asupra căreia Regele Ferdinand nu a mai revenit niciodată.

Diplomația bravului general a fost una meritorie și s-a manifestat în cele mai delicate momente ale războiului, îndeosebi în relația cu aliatul rus, reprezentat la acea dată de către general Grigori Scerbacev, un ofițer din armată țaristă, de o probitate și onoare deosebite.

Dar, aidoma, și cu generalul francez Henri Berthelot, cu ambii întreținând chiar relații de prietenie. La fel, s-a distins în colaborarea cu viitorul mareșal Ferdinand Foch, inclusiv în timpul cât a fost spitalizat în Franța. Constantin Prezan fiind singurul șef al Marelui Cartier general, care a fost rănit în timpul unei recunoașteri în teren, despre care foarte puțini au cunoscut, la acea vreme, după cum și peste ani.

Generalul de corp de armată Constantin Prezan și ajutoarele sale au fost cei care au organizat eliberarea întregului teritoriu românesc de sub cotropitori, înstăpânirea românilor în propria Basarabie, ca și în Bucovina, stabilizare frontierei pe linia Nistrului. Și tot el este cel care a coordonat eforturile militare de asigurarea a reușitei de la Alba Iulia, concomitent cu supravegherea retragerii germanilor și restabilirea ordinii în vechiul regat.

Contribuția generalului Constantin Prezan la organizarea militară a Armatei de Transilvania și implicarea directă în efortul de război pentru eliberarea Transilvaniei și alungarea

armatei ungare peste Tisa, a fost una hotărâtoare. În același timp, a alungat administrația sârbă din Banat și, la solicitarea comandei armatei cehe, a contribuit la înfrângerea ungușurilor, drept pentru care i s-a cedat României întregul Maramureș. Că guvernul de atunci nu a venit în sprijinul acestui succes și n-a depus niciun fel de diligență pentru legalizarea noii situații, este o altă neîmplinire, ce altora poate fi imputată.

Împreună cu statul său major, cu locotenent-colonelul Ion Antonescu, șef al Secției Operații și colonelul Ion Condeiescu, șef al Informațiilor militare, au constituit nucleul, care s-a deplasat cu frontul, până dincolo, peste Tisa și a însoțit marile unități până la intrarea în Budapesta. Sub îndrumarea sa nemijlocită, Aramta de Transilvania a înaintat până pe aliniamentul Győr-Lacul Balaton și, dacă nu intervenea Comisia militară Interaliată – alarmată de iureșul armatei române – mai erau câteva zeci de kilometri, până la granița cu Austria. Armatei Române i se datorează nereușita Rusiei de bolșevizare a Ungariei Independent de orice poziții și indiferent de orice opinie potrivnică, din punctul de vedere militar, mareșalul Constantin Prezan are contribuția deplină la reușita Marii Uniri și, ulterior, la Reîntregirea Națională.

După trecerea sa în rezervă, viitorul mareșal a devenit senator de drept în Parlamentul României și a fost ales membru de onoare al Academiei Române și membru al Academiei Oamenilor de Știință. Mai mult, a fost singurul demnitar militar, care a respins oferta politică și chiar propunerea de a deveni prim-ministru. În toamna anului 1930 i s-a acordat demnitatea de mareșal, odată cu Alexandru Averescu.

Cât timp a trăit Regele Ferdinand l-a păstrat ca prim-sfetnic, iar Regele Carol al II-lea l-a numit membru cu drepturi depline în Consiliul Coroanei. Mareșalul Constantin Prezan a fost „cap” (conducător) al Cavalerilor Ordinului „Mihai Viteazul” și singurul deținător al celor trei ordine „Mihai Viteazul”. După cum, a fost și „cap” al Regimentului 7 Infanterie „Racova nr.25”.

În cariera sa – cum remarca Pamfil Șeicaru – s-a manifestat „ca un ofițer de o rară eleganță morală, un

aristocrat în gestul stăpânit, în liniștea cu care întâmpina adversitățile, în modestia cu care și-a îndeplinit cea mai înaltă autoritate militară în stat”, aceea de comandant de căpetenie.

Dar ingratitudea față de o asemenea ilustră personalitate și-a spus cuvântul. Cineva, de la noi sau de aiurea, a avut grijă ca peste amintirea bravului mareșal să tragă cortina ingrată a nerecunoștinței. La aniversarea a cinci ani de la glorioasele bătălii de la Mărăști, Mărășești și Oituz, surprins că fostul comandant de căpetenie al Armatei române nu fusese invitat, mareșalul francez Ferdinand Foch, comandantul suprem al Forțelor Aliate de pe Frontul Occidental și de Sud, de cum a fost invitat să prezideze festivitățile, a privit peste mulțime și a întrebat: „Unde este generalul Prezan? Doresc a vedea ce mai face și cum se mai simte, unul dintre cei mai mari strategi ai Marelui Război, cel căruia Antanta, ca și România, îi datorează atât de mult”. În rândul participanților s-a lăsat liniștea. Neprimind niciun răspuns, bătrânul mareșal și erou al Antantei s-a ridicat de la prezidiu și a spus: „Țineți minte, domnilor! O țară, fie ea mare sau mică, întotdeauna este judecată după cum știe să-și cinstească eroii”. Apoi, s-a retras, nu înainte de a le mai spune organizatorilor:

„Recunoștința... Recunoștința, domnii mei este o floare atât de rară. Niciodată la îndemâna oricărui!”...

Raiul nu are indicatoare...

Grid
Modorcea

Cum este raiul? Nu știm. Nu l-a descris nimeni. Nici Iisus. Nici Sf. Pavel. Puține efulgurații mai găsim la Sfinții Părinți, la Sf. Ioan Gură de Aur, dar insuficient să ne facem o imagine deplină a lui. Povești. Precum povestea că nu noi, ci sufletele noastre vor ajunge în rai dacă, în viață, respectăm preceptele bisericesti. Iar dacă vom învia, vom învia nu ca oameni, ci ca duhuri. Dar după cum nici un mort nu a înviat să ne spună cum a fost dincolo, în rai, nu ne rămâne decât iluzia. Iluzia de a ni-l imagina. Oricum, dacă e bine dincolo, mai bine ca aici, nici un mort nu se mai întoarce („mortul de la groapă nu se mai întoarce”), nu mai învie, așa cum spun bocitoarele din Țara Făgărașului. Însă după unele observații pe care le putem face în lumea în care trăim, am putea să ne facem o idee despre rai.

Zilele trecute, alun-gat de canicula din București, am ajuns în zona vâlceană a Băilor Olănești, unde nu mai fusesem niciodată. Și am străbătut-o cu pasul cât am putut, peste o sută de kilometri, suficient ca să spun cu certitudine că în rai nu există indicatoare, cum nu există nici aici, în această zonă. În afară de o săgeată de la margine de oraș, care spune „obiectiv turistic”, nu mai urmează nimic.

Doar drumuri de țară sau de munte, poteci, văi cu pietriș, ca drumurile spre satele Șuta, Pietrișu, Comanca, Tisa, Gurguiata sau „Piatra Scrisă”, o adevărată aventură pe drumuri desfundate. Îmi imaginam și ce se întâmplă când plouă. Sau când e prăpăd ceresc, cum a fost aici nu o dată, când izvoarele miraculoase, balneare, au fost distruse, astupate. Acum însă n-am avut parte de nimic potrivit. Nici lipsa indicatoarelor nu mă deranja, fiindcă mă imaginam în rai. Aici, oriunde privești cu ochii, natura e divină. Cred că el, cuvântul divin, a fost creat ca să-i atribuim naturii divinitate, deși ea e bestială, nu are nici un Dumnezeu.

Singura legătură cu lumea există dacă se întâmplă să apară vreun om, să-l întrebi unde te afli și încotro e mănăstirea pe care o cauți, dar se întâmplă rar acest lucru, fiindcă aici oamenii duc o viață

sedentară, iar turiștii nu caută nimic, decât grătare și să stea cu burta la soare. Burta, ce indicator e burta. Eu îmi imaginez că în rai nu sunt burtoși, dar realitatea m-a contrazis. Am participat la sărbătoarea orașului, care a sărbătorit 496 de ani de atestare documentară. Pe o scenă de la marginea Parcului Central erau cei mai grași oameni pe care îi are acest oraș. Nu sunt oameni, sunt butoaie. Iar lauda lor pesedistă că au făcut minuni din Olănești este pe măsură, adică e umflată, fără acoperire. Cred că nici unul dintre acei umflați nu au văzut drumurile pe care scrie în oraș „obiectiv turistic”. Eu le-am bătut pe toate, sunt abandonate, desfundate. Și cred că atunci când va ploua, sunt impracticabile. Am cucerit per pedes toată zona. Acum stăpân este praful. Să nu treacă vreoa mașină, că ieși din rai! Așa sunt drumurile care au în oraș indicatoarele „Schitul Bradu”, „Mănăstirea Frăsinei”, „Tisa”, „Piatra Scrisă”, Mănăstirea Tuturor Sfinților sau Lacul cu nuferi.

Cel puțin aici, lacul e total neîngrijit, deși e cât o băltoacă, în două trepte, un lac în scară, iar nuferii uscați de anul trecut îi sufocă pe cei vii. Totul e murdar și fără nici un indicator. Ba pe un copac stă lipit, sfidător, acest afiș: „În fața hotelului Parâng există un magazin cu haine din Polonia”. Nici un consilier al primăriei nu vede această mizerie? Lacul nu are nici un administrator, și acolo, zilnic, vine trenulețul cu turiști și copii, care sunt aduși să vadă „minunea naturii”! Nu merită un panou cu câteva informații?

Cum ieși din localitate, nu mai există nici un semn. NU există decât informația de la om la om, dacă îți iese cumva vreun om în cale. Dar sunt rari, cum am spus. Oamenii au venit la tratament, adică se bălăcesc într-o piscină de mucava și stau cu burta la soare.

T r a t a m e n t u l înseamnă pentru ei sedentarism, nu sănătate. De aceea și sunt atât de umflați. Se ghiftuiesc și stau tolăniți. Moarte curată. De aceea am și numit Aleea Izvoarelor, Aleea Vietii și a Morții. Și ce minunată este Aleea. Unică în țară, ca o faleză montană de unde privești mersul sălbatic, șerpuitor, al râului Olănești. El curge năvalnic, ca o apă de munte, în cascadă. Dar trebuie să te uiți în jos, nu înainte, să nu dai de burtoși.

Într-un om cu slămini de zeci de kilograme pe el, vezi moartea. El nici nu știe că mersul lui legănat, greoi, găfâit, este din cauza grăsimii, care i-a strâmbat și fața. Pe o distanță de o sută de metri, numeri 200 de umflați!

Când grupul de fruntași ai urbei, după discursurile sforăitoare, blagoslovite de un popă, au coborât de pe scenă și au început să facă o baie bășinească de mulțime, m-am apropiat și eu de gigantismul Președinte al Consiliului local, m-am prezentat și i-am spus că vreau să-i iau un interviu. Mi-a spus grăbit că nu se poate că e foarte ocupat. Așteaptă atâția oameni cu mâinile întinse spre el. Dar nu vreau decât să vă pun o singură întrebare, i-am zis. Da, ce întrebare, spuneți repede, că mă așteaptă lumea. Câte kilograme aveți? Asta a fost întrebarea mea. S-a speriat și a fugit. Dar un consilier rotofei, ca un cartof de 100 de kile, ce se ținea după el, mi-a spus că așa sunt oamenii aici, e orașul cu cei mai mulți voinici din țară, ca să arătăm cât de bine se trăiește în România. Grașii noștri, domnule, sunt semnul prosperității! Putem câștiga și concursurile americane de greutate. Da, i-am dat dreptate. Oricum, președintele local este dublu decât Iohannis, dacă ar candida la președinție, am avea un dulap dublu. Dar eu știu că tratamentul universal, leac la toate, nu este grăsimea, sedentarismul, medicamentele sau apa iodată, ci mișcarea. Ori timp de două săptămâni, cât m-am învățat și eu prin zonă, nu am întâlnit pe nici unul dintre cei care se plimbau seară de seară pe Aleea Burtoșilor.

Eu am o memorie a chipurilor formidabilă, citesc omul după față. Sigur, trebuie precizat că erau burtoși din toată țara. Unul și unul. Al căror mers dezechilibrat le desfigura figura. Asemenea fețe pocite n-ai să vezi nicăieri pe lume, nici în filmele dystopice. Să vedeți ce scandal făcea o burtoasă că nu poate urca scările până la „Turnul cu bar” al Aleii! De aceea, Aleea Izvoarelor mai poate fi numită și Aleea Patibularilor.

Și e atât de minunat când ieși din oraș, din aglomerația de vile și hoteluri! Abia după ce ieși din zona de clădiri și intri în pădure, începe raiul, tratamentul adevărat, mersul

prin desișuri. La vila unde am locuit, Vila „Alpina”, cu un proprietar destoinic, Virgil Baicu, am avut șansa să mă întâlnesc cu doi prieteni, Rex și Lup, câini negri, de rasă ciobănească, care au fost călăuzele mele. Ei mă duceau pe munte, pe toate cărările, erau niște parteneri de călătorie ideali.

Și mereu vâneau tot ce mișcă în pădure. Iar când le cântam, stăteau lângă mine, le plăcea cântecul. Ce le cântam? Evident, „Cântecul Neînregimentatului”, care se potrivea de minune cu ceea ce făceam acolo: Neînregimentatului îi place./ Sus la munte, sus la munte la izvor./ Liber și să fie-n pace./ Al naturii, al naturii domnitor!

Și chiar urcam la izvor. Pe singurul drum normal, drumul făcut de Ceaușescu din beton, care lega heliodromul de la Tisa de vila sa, dinspre Sanatoriul „1 Mai”, ridicat în anii '50 de stalinisti, există mai multe izvoare. Și lângă fiecare izvor este ridicată o troiță. Că așa este la români, unde există un izvor de la natură, există și o troiță făcută de om. De ce? Ca după ce omul bea apă de la izvor, să se închine la troiță, să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru apa pe care i-a dat-o. Olăneștiul este ca o fântână arteziană a izvoarelor. Și a troițelor. Ca în rai. În Țara Făgărașului, locul meu de obârșie, în loc de izvoare, sunt fântâni.

Și lângă orice fântână, o troiță. Care mi-au inspirat filmul eseistic Fântâna credinței. Apa și troița sunt cele două peceți sacre ale țaranului român. Și pe drumul de beton, există troița Sf. Dumitru, apoi, la vreun kilometru, troița Sf. Maria. Ele sunt ridicate de neamul lui Baicu, gazda mea. Vă recomand acest loc, este o minune, tratament pur, absolut. De la vilă, direct în rai pe poteca de munte, protejată de câini, și la izvor, la troiță, la masa de acolo, unde am scris toate aceste gânduri.

Îmi regăseam deprinderea originală a scrisului, fiindcă era tastelor, a computerelor, ne-a făcut să uităm ce înseamnă condeiul.

Și câinii au un simț colosal al potecilor. Când ei o luau prea vârtos înaintea mea, se opreau și se uitau în urmă, mă așteptau, să ajung până la ei, apoi o luau iar la deal. Ei nu merg, ei aleargă. Și ciulesc urechile. Aud orice mișcare a pădurii.

Aud și ce se petrece sub frunziș. Și la rădăcina câte unui arbust, dau frunzele căzute la o parte, scormonesc pământul cu o viteză amețitoare și prind ce mișcă acolo, câte un șoricel. Altă dată, au prins și un șarpe. Sunt formidabili, cum știu să facă liniște și curățenie! Lup, cu figura lui de lup, mergea înainte și avea salturi de panteră când descoperea vreo mișcare la rădăcina unui arbust. Parcă era o vulpe de la Polul Nord, care se scufundă prin zăpada înghețată să prindă șoareci. Rex îi ținea isonul, dar era mai înțelept, nu se aventura prosteste. Lup se avânta și în prăpăstii. Ba la izvorul „Sf. Dumitru” (ce coincidență cu biserica unde am fost eu botezat cu acest nume!), se scâldea în bazinul de acolo. Pădurea era curtea lor. Ei erau stăpânii ei. O pădure fără câini e un loc unde domnește dezordinea. Și e o binecuvântare că nu întâlnești aici burtoși. Rar vezi câte un om, și acela e suplu. Cine e atletul care aleargă prin rai și face fitness? Și cântă. Și câinii pe lângă el.

Deodată se aude o bubuitură din cer, care anunță ploaia. Parcă era trompeta apocaliptică. Pe aici au mai fost inundații, dar nu și în rai. Raiul. Isihie. Liniște absolută. Urci scara pentru contemplarea lui Dumnezeu. Și câinii latră. A apărut Luna. Latră la Lună. Ei latră la tot ce mișcă. Și luna se mișcă, nu-i așa? În rai, indicatoarele sunt câinii care latră, lupii sau leii care urlă, greierii care greieră, veverițele care... ce fac veverițele? Uite, au fugit de câini și s-au ascuns în troița „Sf. Dumitru”. Și ce fac acolo? Se închină. Știu și ele ce este păcatul.

Raptul de țară al slugilor și otrepelor: cârpe supurându-și zeama necrofilă peste însemnele țării, peste adevăruri și istorie, peste jertfele înaintașilor, peste brazdele eliberate cu prețul sângelui...

Cezar Adonis
Mihalache

Deja, răul făcut de Emil Constantinescu, prin cedarea Insulei Șerpilor, se estompează... Și nu pentru că asta se întâmplă cu urmele pe care le lasă o zdreanță în vremuri... Ci pentru că răul inimaginabil de atunci pare a deveni un soi de răul cel mai mic față de trădările pe care le consemnăm acum... De punere a țării, bucată cu bucată, la picioarele, nu ale UE, ci ale Ucrainei... Căci UE reprezintă doar formalitatea vremelnică de iscălire a vânzărilor permanente de țară... Iar lucrurile nu se vor opri aici... Nu se vor opri de bunăvoie, nici dinspre Ucraina – ca acțiuni vădit ostile României, dar justificabile pentru interesul lor național economic, nici dinspre guvernarea noastră trădătoare... Lucrurile pot fi oprite doar de noi!... Prin înlăturarea acestor trădători și tragerea la răspundere pentru fiecare, nu metru de pământ vândut, ci deja brazde, maluri, albi, căci suntem în fața celei mai mari vânzări și cedări a in-

tereselor României din aceste trei decenii... Un rapt, impus poate din afară, dar săvârșit din interior, prin mâna guvernanților și a clasei politice... A mizerabilei clase politice... Vândute, ipocrite, cedând adevărul pentru falsuri, faptele istorice pentru făcături și rescrieri. Pentru că nu doar cei ce ne conduc sunt otrepe ale binelui acestei țări, cârpe supurându-și zeama necrofilă peste însemnele țării, peste adevăruri și istorie, peste jertfele înaintașilor, peste brazdele eliberate cu prețul sângelui, ci toți politicienii care nu au nici o scuză că tac... Că nu acționează... Că nu-și protejează țara pentru care au jurat... (Și poate că am putea reinterpretă și aplica „legea lustrației” pe cap de sperjur al lingăilor din parlament, nu?!). Pentru că plângeri penale, sesizări se pot face și din cel mai prăfuit fotoliu al parlamentului... Dar nu și când acționează doar „omerta” binelui propriu, al huzurului gratis!... Căciăștia se bucură la o ciorbă de câțiva bani, cum să reacționeze când țara este zdrobită și aruncată

hienelor, cum să protesteze când ei sunt acolo prin acceptul hienelor, nu?!...

Guvernul Ciolacu a scos la vânzare, cu dedicație către Kiev, nu doar interesele economice ale țării, ci deja teritoriul, ape, infrastructuri... Și pentru că atât îl duce mintea de veșnic slugă pe lângă mafioții, dar și borfașii de kitschuri, care au zdrobit România, au descărnat-o, acum vrea să vândă și pământurile și apele țării, schimbând definitiv nu doar radiografia economică a României, condamnată la subzistență, dar și pe cea teritorială... Pentru că acest alt borfaș din capul țării, având capul pus nepotrivit pe fresca unei bisericii – pângărind harul divin al unui sfânt locaș (deși el a fost doar, fie slugă de codru’ de pădure, unde ștergea armele de vânatoare ale unor acoperiți infractori și premieri infractori, fie biet poslușnic spălând picioarelor stăpânilor în apele Dunării), vrea acum să dea Ucrainei nu doar întreg portul Constanța, ci să facă și dragarea unui șenal pentru a servi pe de-a întregul interesele Kievului. Or, este

deja mai mult decât trădare națională, mai mult decât folosirea funcției în stat pentru vânzarea intereselor naționale. Aici este un rapt de țară făcut cu fruntea lipită de ușile, mereu prea mari pentru o asemenea slugă, ale UE... El vrea să dea cedeze logistica, infrastructura, navlosirea, să reconfigureze apele Dunării, doar pentru a obține din partea UE anumite promisiuni! Doar că astfel de cedări nu se fac nici măcar sub cizma ocupantului! Nici dacă ai țeva carabinei de vânatoare la tâmplă! Și apoi, la următorul colaps bugetar, pentru că la asta se pricep slugile, să dea iama în sacii la care au fost puși să numere boabele, să le deșire și să le împrăștie, ce va mai ceda? Va construi un port cerealier pentru Ucraina la capătul brațului Sulina? Va transforma șenalul chiar într-un Bîstroe (!) secundar?

Și nu trebuie să ne amăgim cu depunerea unor moțiuni de cenzură! Nici nu ar trebui să așteptăm „debateri” pe conținutul devastator al reformelor acestor analfabeți macroeconomici, dar abili pungeși la nivel de

ciordeală din cămările statului! De fapt, nu este nevoie de o moțiune de cenzură! Căci, dacă așteptăm până atunci, va fi prea târziu! Se impun plângeri penale pentru faptul că acest guvern și-a trimis slugile-embriion la Bruxelles să negocieze, nu doar reforme, ci și valoarea taxelor românilor! Ceea ce înseamnă deja înstrăinarea visteriei naționale, și a modului de compunerea a bugetelor cu mult dincolo de minima securitate națională dată de protejarea unui secret de stat.

Și pentru că boii au fost trimiși la Bruxelles doar pentru a se întoarce vite, refuzate la jug de către „stăpâni,” acum îl vom avea vedea și pe Ciolacu mergând la Bruxelles și negociind (!) un plan de amânare (nu reșezare, nu reconfigurare) a unor reforme prin care sunt vizate lucruri sacrosante pentru istoria, prezentul (chiar dacă nu ne mai pasă) și viitorul țării (de care nu ne interesează)...

Bombe mediatice cu efect întârziat...

Radu
Nicolae

Deși atenția românilor este dirijată de la problemele reale ale țării, precum creșterea sărăciei și a nesiguranței cetățenilor, la noua Lege a educației, la noi contracte pentru achiziționarea de tehnică militară second-hand, dar și la reîntoarcerea Covid-19, mă întreb cine are nevoie de noi bombe mediatice cu efect întârziat? Dar sigur, cine se mai gândește la explozia de prețuri a produsele de consum? Cine gândește la românii rămași fără locuri de muncă sub lovitura dată de Covid-19? Existența drogurilor în România nu mai este un secret, așa cum nu mai este un secret nici traficul de droguri prezent în cadrul unor Festivaluri! În România, potrivit surselor oficiale, ar exista circa 1,2 milioane de consumatori ocazionali de droguri, deși numărul acestora ar putea fi cu mult mai mare, vârstă consumatorilor începând chiar de la 13 ani. Recent, doi tineri au murit la SAGA Festival, în București. Alți 147 de tineri au primit îngrijiri medicale, în urma consumului de droguri, la Festivalul UNTOLD.

Legalizarea drogurilor

În România revine în discuție prin dezbateri publice cu privire la necesitatea utilizării canabisului în scop medicinal. Să fie nevoia de consum atât de mare, astfel încât „investitorii” caută cu orice preț să-și deschidă piața în România prin legalizări declarate în scop medicinal? În contextul interminabilelor discuții, legalizarea consumului de canabis, fie aceasta și în scop medicinal, reprezintă calea spre „România normală”? România este pregătită pentru legalizarea drogurilor? Viitor? Canabisul, cunoscut sub numele de „marijuana”, „iarbă” sau „Mary Jane” se fumează, țigara fiind numită „joint” sau „reefers”. Canabisul poate fi adăugat și în prăjiturile denumite „hash cookies”. Dincolo de orice dorință de discuții în contradictoriu, fără să neglijăm studiile de specialitate, canabisul reprezintă un drog psihoactiv, cu efecte benefice în scop medicinal, dar și cu posibile riscuri asupra stării de sănătate a consumatorilor, efectele fiind de la halucinațiile vizuale, anxietate, paranoia, până la palpitații, lipsa coordonării, afectarea memoriei pe termen scurt și dificultăți de concentrare. Potrivit unor studii și rapoarte, tinerii care încep să consume canabis la vârste fragede, sunt predispuși la schizofrenie. Departamentele de a

încerca să determinăm polemici, suferința oamenilor cuprinși în mod nedrept de boli incurabile, precum cancerul, în mod evident trebuie alinată! Dar cum este posibil să uităm că în fapt spitalele de oncologie din România se aflau, cu puțin timp în urmă, în imposibilitatea de a asigura tratamentul necesar pentru pacienții diagnosticați, aceștia fiind amânați de la o zi la alta, plimbați de la o ușă la alta, cu promisiuni deșarte, fără să se țină seama că întârzierea medicației înseamnă și stingerea din viața a semenilor noștri? Mă gândesc la industria farmaceutică și la lista medicamentelor azi existente pe piață și accesibile potrivit prescripțiilor medicale! Ce înseamnă legalizarea canabisului în scop medicinal? Câți pacienți vor avea acces la acest tip de drog, solicitat drept „medicament”, știut fiind că deși va fi legalizat, acesta nu va fi compensat în farmacii, cel puțin la început? Tratatamentul cu canabis trebuie să fie gratuit, disponibil pentru fiecare pacient aflat în situația în care canabisul îi poate alina suferința. Preocuparea pentru curmarea suferinței semenilor noștri nu poate fi pusă sub îndoială! Dar este România pregătită să asigure un cadru obiectiv, legal, cu privire la consumul de canabis în limitele prescripțiilor medicale?

Nu cumva legalizarea canabisului în România ar însemna un argument în plus și pentru cei loviți de sevrăj, dar și de interese, pentru legalizarea substanțelor nelegale, precum heroina și în mod excepțional cocaina? Cine vrea să își mai aducă aminte de „cocaina pentru V.I.P.-uri”...

Cine controlează piața etnobotanicelor? Cine vrea să știe că pe internet se comercializează deja canabisul lichid, injectabil, cu efecte imediate, așa-zis „euforice”, dar distructive asupra organismului uman? Zgomotul însoțește viața românilor de 32 de ani! De la președinți „învinși” de sistem, dar beneficiari pe viață ai privilegiilor date de funcțiile ocupate și până la omniprezentul „stat paralel”, minciuna, manipulară, promisiunile au înlocuit locurile de munca, industria românească ajungând obiect de studiu pentru arheologie!

După generații de români care au adus cinste Țării la Jocurile Olimpice, dar și după generații de oameni obișnuiți care au construit o Românie frumoasă, demnă și independentă, ce facem noi pentru copiii noștri, viitorul de mâine? Cine vrea ca tinerii din România să ajungă „generația metadonă”? Fără să asociem intențiile de alinare a suferinței unui om lovit în mod nedrept

de viață, chiar și printr-o posibilă legalizare a canabisului, nu cumva durerea este și în cazul unui consumator de substanțe nelegale, aflat în imposibilitatea de a-și procura doza zilnică? Cât va dura până când alte „voci binevoitoare” vor face auzite și nevoile de legalizare a drogurilor de mare risc? (...) Din nefericire pentru noi, drogurile se vând la fiecare colț de stradă, în cluburile de noapte, în piața, inclusiv în scările de bloc și la ieșirile unor stații de metrou! Poliția deține controlul? Cum este posibil să ajungem martorii unor tranzacții sub adăpostul aglomerației, poliția fiind în proximitate, dar fără să intervină? Cum este posibil să întâlnim consumatori, dar și traficanți de droguri în școli generale, în licee, dar și în școlile militare, potrivit Social media?

Cât câștigă un dealer?! Îmi doresc să cred că autoritatea statului nu este alterată de interese! Și totuși cine controlează piața drogurilor în România? Tinerii, dar și adulții consumatori de droguri, prinși în jocul cu moartea, ajung victimă sigură pentru traficanți, dar și pentru autorități!